

Forfatter: Molbech, Christian

Titel: BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-01-30)

Citation: Molbech, Christian: "BREV TIL: Molbech, Christian Knud Frederik FRA: Molbech, Christian (1856-01-30)", i *Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling*, Museum Tusulanums Forlag, s. 170. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001991706-000-shoot-L0019917060000069.pdf> (tilgået 09. juli 2024)

Anvendt udgave: Christian Molbech og hans Søn Christian K. F. Molbech - En Brevveksling

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Kiøbenhavn, 30. Januar 1856.

Kiære Christian,

Det fra dig nylig modtagne Brev gav mig en dobbelt Fornøjelse, deels i og ved sig selv, eller i Almindelighed; deels ved en særskilt Omstændighed, nemlig Udsigten til at Du gierne gaaer ind paa mit Forslag til at begynde og fortsætte en ordentlig og stadig Brevveksling. Jeg veed for vel selv, at Opfyldelsen af et saadant Forslag ikke hører til de lette Ting — men Du bør i det mindste erkiende, at den paa din Side vil kunne være langt lettere, end paa min, naar Villien hos dig er noget levende og stærk. Om den hos mig ikke er det sidste, saa i det mindste dog det første; og dette har den naturlige og gyldige Grund, at jeg maaskee føler langt mere Trang, end Du, til en saadan fortsat Meddelelse af min s. 171 Tilværelse, netop til dig, der nu omtrent i hele Verden er det eneste Væsen, der kunde komme til at dele den saa fuldstændigt, som i Brevformen er mueligt. Dette siger mig ogsaa den Følelse, der idelig, jeg kan vel sige daglig, fornyer sig hos mig — en Følelse, som Du i dit sidste Brev ikke vil billige hos Manden, der bør »leve heel i sin Gierning«. Jeg underskriver det ganske, og vil, ogsaa som Olding, erkiende Lovens Gyldighed, uagtet Evnen til et kraftigt »Gierningsliv« (om Ordet kan passere) hos mig efter Naturens Orden er stærkt i Aftagende; og dette føler og beklager jeg saameget mere, da jeg ikke er i Stand til at indskrænke Gierningerne saameget, som det var ønskeligt, og som det burde skee i Medfør af A arene. Det er tværtimod paa en Maade uheldigt, at Ideer, Planer og Drift til Arbeidet ikke ville aftage hos mig i Forhold til den med Alderdommen formindskede Arbeidskraft. Jeg har selv kunnet mærke — og maaskee yttret til Bang eller nogen Anden — at det netop er Tegn paa, naar jeg efter en Upasselighed igien begynder at befinde mig bedre, at ogsaa Ideer til et eller andet nyt Arbeide eller Foretagende opstiger hos mig, pludseligt, ved en forekommende Anledning; endskiøndt det naturligviis næsten altid kun bliver ved den første Tanke — eller nu og da ved at fremdrage den til Eftertanke og til Speculation paa mine, nu ogsaa aftagende og formindskede Spadseringer. — —

Saameget er dog vist og i mig selv bevidst, at jeg idelig og jævnlige føler en Længsel efter et personligt Samliv med dig, som jeg ofte paa den ene Side beklager, fordi den ikke, eller kun temporairt, kan opfyldes; men som paa den anden Side er mig kiær, fordi den ligesom knytter det usynlige Baand imellem os fastere og mangengang bringer mig i en nærmere Contact med dig, din Tilværelsesmaade, dine Sysler og Arbeider, og overhovedet dine Livsytringer, for saa vidt som de ere opgaaede eller ved Meddelelser opgaae for mig.

—

Jeg tænker saaledes bl. a. ofte paa dit endnu vedvarende møisomme Arbeide, Oversættelsen af Dante. Jeg føler, hvorledes dette ganske maa indtage samme Plads og Stilling i din aandelige Virken, som Ordbogen hos mig. Det er paa den ene Side et Aanden trykkende Tvangsværk, imedens det paa den anden Side medfører Bevidstheden om en Production af et blivende Literatur-Værk, ja, et saadant, som vel kan tillægges absolut og vedvarende Værd, det ene som et selvstændigt Sprogværk, der beriger Sprogets poetiske Omraade og Eiendom, det andet som et historisk Monument over Sproget, s. 172 som det er til og har dannet og fæstet sig — man kan omtrent sige i et heelt Seculum, eller fra 1750 til 1850. Ved at stille mig denne Tanke for Øine, maa jeg undertiden søge at styrke og opmuntre min mattede Aand, og overvinde den undertiden næsten uovervindelige Ulyst til at fremme en saa trykkende og sløvende Virksomhed, som ikke engang har det tilfredsstillende i Følge, at den nogentid kan siges at være fuldstændig, afsluttet eller saaledes udført, at Lexicographen kunde siges at have gjort al sin Skyldighed. — Jeg har midt under denne Ordbogstrængsel dog ikke længere kunnet undlade at fremdrage det nu alt i flere Aar henhvilende Glossarium — af alle mine lexicalske Producter mit egentlige Yndlingsværk, som jeg dog ikke har forkiælet eller været partisk imod under Følelsen af at der var Pligt, som henviste mig til andre Arbeider. Men hvor ynkelig langsomt gaaer det med at bringe denne Yndling frem i Verden! — —

Her er Alt i Blad- og Selskabs-Politiken i stor Agitation, deels over den alvorlige Opposition i Holsteen mod Scheel (om hvem Endeel her troer, at han begynder at vakle noget i Sædet) og deels over Rigsretten, hvor den egentlige Action imod Ørsted, Hansen, Sponneck og de andre »Høiforrædere« begyndte i Gaar (ingen af de Anklagede, men kun deres Defensorer, mødte) med en Oplæsning af Anklagen, som 3 maatte dele imellem sig, og som varede fra Kl. 10 til 2½. I Dag skal Forsvaret begynde og vil formodentlig i det mindste vare Ugen ud. Man er yderst spændt, ikke allene paa Udfaldet af denne Proces — men ogsaa af de holstenske Stænders Quasi-Anklage mod Scheel. — I Fædrelandet (Nr. 25) læste Du vel, med hvilken... Insinuation Arveprindsens og Prinds Christians Reise til Kiel omtales, og hvor nedrigt en »forhenværende slesvigsk Ministers Hustru« bagvadskes. Jeg seer ikke, at der kan være Andre meent, end den ædle, for al activ Deel i Politik fremmede, med Siæl og Hierte dansksindede Grevinde Malvina Moltke. *) — Jeg beder dig, naar Du skriver igien (inden 15de Febr.) ikke at glemme Meddelelsen af lignende Nova fra Kiel. Alle slige »Tidsbilleder« fra Holsteen og dets Centralpunkt interessere mig høiligen. Om »Hiortens Flugt« vilde jeg have skrevet og repliceret noget; men det maa vente til næste Gang. —

C. M.